

Sygn. akt I C 1096/15 upr.

UZASADNIENIE

W dniu 17 października 2014 r. Wyższa Szkoła (...) w W. wystąpiła przeciwko B. D. (poprzednio M.) z pozwem o zapłatę kwoty 3.811,22 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 12% od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, strona powodowa wniosła nadto o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony procesu łączyła umowa o świadczenie usług edukacyjnych, zawarta w dniu 05 maja 2008 r., w której to umowie pozwana zobowiązała się do terminowego uiszczania opłat z tytułu czesnego w wysokości zgodnej z zarządzeniem rektora, do 10 dnia każdego miesiąca, przez 10 miesięcy w roku akademickim, oraz do tego, że dokona zapłaty wszystkich opłat za studia naliczonych do daty skreślenia z listy studentów lub rezygnacji ze studiów. Strona powodowa podniosła, że pozwana z dniem 31 grudnia 2012 r. została skreślona z listy studentów na skutek braku opłat z tytułu czesnego, przez co pozwanej wypowiedziany został stosunek umowny. Strona powodowa wskazywała, że na dochodzoną pozwem sumę składają się: nieopłacone opłaty z tytułu czesnego na łączną kwotę 2.940 zł oraz odsetki umowne w kwocie 871,22 zł naliczone od kwoty 980 zł od dnia 11 października 2012 r. do dnia wniesienia pozwu, od kwoty 980 zł od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia wniesienia pozwu oraz od kwoty 980 zł od dnia 11 grudnia 2012 do dnia wniesienia pozwu.

(pozew - k. 2 – 3 verte)

W dniu 24 października 2014 r. tut. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. pod sygn. akt II Nc 32019/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający w całości żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 17)

Dnia grudnia 2014 r. pozwana B. D. wniosła skutecznie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia wywiedzionego powództwa w całości oraz zasądzenia od strony powodowej na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę o świadczenie usług edukacyjnych. Jednakże argumentowała, iż na ostatnim semestrze IV roku studiów na kierunku architektura wnętrz nie zaliczyła 4 przedmiotów, które chciała zdać w ramach tzw. warunkowego zaliczenia w kolejnym roku. Wedle twierdzeń pozwanej kierowniczka dziekanatu wprowadziła ją w błąd wskazując, iż jedyną możliwością warunkowego zaliczenia przedmiotów jest złożenie przez pozwaną wniosku o powtarzanie roku, co też pozwana uczyniła. Wedle twierdzeń pozwanej warunki umowy stron zostały ustalone w ten sposób, że w ramach indywidualnej realizacji programu studiów miała ona jedynie zaliczyć 4 przedmioty, za które płatność została jej rozłożona na raty, nie zaś – powtarzać cały rok studiów. Na zajęcia w ramach powtarzania roku pozwana nie uczęszczała – dlatego w jej ocenie żądanie zapłaty czesnego jest niezasadne. Ponadto pozwana podniosła, iż niektóre postanowienia umowne stanowią postanowienia abuzywne, a zatem nie wiążące jej, a nadto są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Pozwana wskazywała ponadto, że nie skorzystała z powtarzania przedmiotów, za które pobrano od niej opłatę, a decyzja o skreśleniu z listy studentów powoduje konieczność zwrotu pobranej opłaty w proporcjonalnej wysokości 662,50 zł, co do której zgłosiła ona zarzut potrącenia. W wywiedzionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła również zarzut przedawnienia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 21 - 23)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty, strona powodowa podtrzymała żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 3.811,22 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 12 % rocznie od dnia wniesienia pozwu do dnia 04 marca 2015.r i odsetkami umownymi w wysokości 10% od dnia 05 marca 2015 r. do dnia zapłaty (a w przypadku zmiany odsetek maksymalnych - z odsetkami w wysokości czterokrotności wysokości kredytu lombardowego NBP).

(pismo - k. 45)

Na rozprawie w dniu 24 maja 2016 r. strona powodowa sprecyzowała żądanie pozwu w zakresie odsetek podnosząc, że wnosi o ich zasądzenie w wysokości 12 %

(protokół rozprawy z dnia 24 maja 2016 r. - k. 104)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyższa Szkoła (...) w W. (dalej zwana jako (...) w W.) jest uczelnią niepubliczną utworzoną i działającą na podstawie zezwolenia z dnia 18 lipca 1995 r. o nr (...) 3- (...) -94/4/AM/95, wpisaną do Rejestru uczelni niepublicznych i związków uczelni niepublicznych prowadzonego przez Ministra Nauk i Szkolnictwa Wyższego pod nr 62.

(dowód: odpis z rejestru uczelni niepublicznych i związków uczelni niepublicznych - k. 5 - 11)

W dniu 05 maja 2008 r. (...) w W. zawarła z B. M. (obecnie D.) umowę regulującą warunki przyjęcia pozwanej na studia pierwszego stopnia na kierunku Architektura wnętrz (Wydział Architektury), prowadzonych jako studia niestacjonarne. Integralną część powyższej umowy stanowiły: regulamin studiów, zarządzenie Rektora w sprawie opłat obowiązujących na studiach oraz podanie o przyjęcie na studia.

(dowód: umowa - k. 14)

Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana zobowiązała się m.in. do dokonywania na rzecz (...) w W. terminowych płatności czesnego, należnego za każdy rok akademicki oraz wszelkich innych opłat związanych ze studiowaniem, w wysokości określonej w obowiązującym zarządzeniu Rektora w sprawie opłat obowiązujących na studiach w danym roku akademickim (§ 4 umowy). W § 5 umowy pozwana zobowiązała się, że w przypadku niedotrzymania terminów płatności zapłaci odsetki za opóźnienie, naliczone od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia zapłaty, w wysokości określonej w obowiązującym zarządzeniu Rektora w sprawie opłat obowiązujących na studiach w danym roku akademickim. Pozwana zobowiązała się także do przestrzegania przepisów statutu (...), regulaminu studiów oraz innych przepisów stanowionych przez organy (...) (§ 9). Zgodnie z § 10 ust. 4 umowy w przypadku zwłoki w płatnościach dwóch opłat z tytułu czesnego lub naruszenia warunków umowy student (pозwana) mógł zostać skreślony z listy studentów. W myśl § 10 ust. 7 umowy w przypadku złożenia oświadczenia o rezygnacji ze studiów lub w przypadku skreślenia z listy studentów umowa przestaje obowiązywać w ostatnim dniu miesiąca, w którym oświadczenie zostało złożone lub nastąpiło skreślenie. Decyzja o skreśleniu z listy studentów wywiera skutek wypowiedzenia umowy (§ 10 ust. 12 umowy).

(dowód: umowa - k. 14, regulamin studiów - k. 72 verte – 75 i k. 77 - 89)

Zgodnie z § 22 ust. 1 regulaminu studiów obowiązującego do dnia 01 października 2012 r., warunkiem zaliczenia semestru było uzyskanie pozytywnych ocen ze wszystkich przedmiotów objętych planem studiów (w tym również praktyk i seminariów). W stosunku do studenta, który nie zdał egzaminów w wyznaczonych terminach (włączając egzaminy poprawkowe) dziekan wydziału mógł: 1) na pisemny wniosek studenta dokonać wpisu warunkowego w przypadku braku zaliczenia części przedmiotów, 2) zezwolić studentowi na powtórzenie semestru, jeżeli nie udzieli wpisu warunkowego, 3) skreślić studenta z listy studentów. Stosownie do § 22 ust. 3 egzamin i zaliczenie w ramach wpisu warunkowego student realizował w zakresie aktualnego programu przedmiotu i wymagań egzaminacyjnych (zaliczeniowych). Student powtarzający semestr miał obowiązek zaliczyć wszystkie dotychczas niezaliczone przedmioty przewidziane w danym semestrze przez aktualny plan studiów i uzupełnić ewentualne różnice programowe, jeżeli nastąpiła zmiana planu studiów (§ 23 ust. 1). Zgodnie z § 23 ust. 2 w trakcie powtarzania semestru student wносił pełną opłatę czesnego w wysokości określonej zarządzeniem prezydenta, podobnie jak za różnice programowe (§ 23 ust. 2 i 3).

(dowód: regulamin studiów - k. . 77 – 89)

Zgodnie z § 1 pkt 1.1 Zarządzenia nr (...) z dnia 26 kwietnia 2012 r. Prezydenta (...) w W. opłatę czesnego na poszczególnych kierunkach studiów można było wносить m.in. w 10 ratach miesięcznych, płatnych do 10 dnia każdego miesiąca (październik, listopad, grudzień, styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec). Zgodnie natomiast z § 1 pkt 1.3 przedmiotowego Zarządzenia wysokość miesięcznej raty czesnego na kierunku studiów (...) w trybie niestacjonarnym pierwszego stopnia na IV roku studiów wynosiła 980 zł (miesięcznie). W przypadku opóźnienia się z opłatami czesnego student zobowiązany był uiścić odsetki za każdy dzień zwłoki w wysokości 0,065%. (§ 1 pkt. 1.4).

(dowód: zarządzenie w sprawie opłat za kształcenie - k. 12 – 13 verte)

Pozwana B. D. została przyjęta na studia na kierunku Architektura Wnętrz w systemie niestacjonarnym. Pozwana podjęła studia, jednak podczas ostatniego semestru IV roku akademickiego nie zaliczyła 4 przedmiotów: projektowanie architektoniczne – semestr VI, projektowanie wnętrz - semestr VII, projektowanie mebli – semestr VII i VIII oraz projektowanie wnętrz - semestr VIII. W związku z tym, że był to ostatni semestr studiów przed egzaminem inżynierskim, to nie było możliwości warunkowego zaliczenia przez pozwaną niezaliczonych przedmiotów w kolejnym roku studiów - bez konieczności powtarzania roku. Pozwana wystąpiła zatem z wnioskiem o powtarzanie roku, zaś decyzją z dnia 07 listopada 2012 r. Prodziekan Wydziału Architektury J. W. (1) wyraził zgodę na powtarzanie przez B. D. IV roku studiów w roku akademickim 2012/2013 na kierunku Architektura Wnętrz, studia niestacjonarne, w ramach indywidualnej organizacji studiów. Z kolei decyzją z dnia 19 września 2012 r. Prodziekan Wydziału Architektury wyraził zgodę na opłacenie przez pozwaną przedmiotów powtarzanych w czterech ratach po 337,50 zł, płatnych do dziesiątego dnia miesiąca począwszy od września 2012 r.

(dowód: zeznania świadka B. W. – k. 102 - 103, zeznanie powódki B. D. w charakterze strony - k. 104 – 104 v oraz stanowisko pozwanej – k. 102, zeznania świadka J. W. (1) – k. 109 - 110, decyzje – k. 26, 27)

W czasie obowiązywania umowy stron o świadczenie usług edukacyjnych pozwana nie uiściła czesnego za następujące miesiące nauki: październik, listopad i grudzień 2012 r. w kwotach po 980 zł, wynikających z obowiązującego wówczas zarządzenia nr (...) z dnia 26 kwietnia 2012 r. Prezydenta (...).

(okoliczności niesporne)

Decyzją Dziekana Wydziału Architektury (...) w W. z dnia 07 stycznia 2013 r., wobec zalegania z opłatami czesnego za ponad dwa miesiące, na podstawie art. 207 ust. 1 w zw. z art. 190 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym oraz § 24 ust. 1 pkt 2 regulaminu studiów (...) w W., pozwana została skreślona z listy studentów z dniem 31 grudnia 2012 r.

(dowód: decyzja z dnia 07 stycznia 2013 r. – k. 15)

Pismem z dnia 09 lipca 2014 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty zaległych opłat z tytułu czesnego w kwocie 2.940 zł, wyznaczając dodatkowy termin płatności do dnia 31 lipca 2014 r.

(dowód: pismo z dnia 09 lipca 2014 r. – k. 16)

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwana nie uiściła na rzecz (...) w W. żądanej sumy.

(okoliczność niesporna)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o przywołane powyżej dokumenty złożone do akt niniejszej sprawy, które należało uznać za w pełni wiarygodne. Zarówno ich autentyczność, jak i ich treść nie była bowiem kwestionowana przez żadną ze stron, jak również i Sąd nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu. Należy dodać, że okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów zgodnie z treścią art. 229 - 230 k.p.c. albowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków B. W. oraz J. W. (1), bowiem zeznania te korespondowały wzajemnie ze sobą, były również zgodne z wnioskami płynącymi z dowodów z dokumentów. Z kolei zeznania pozwanej B. D. zostały uznane za wiarygodne jedynie w takim zakresie, w jakim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Dotyczyło to w istocie opisywanych przez nią okoliczności zawarcia umowy o świadczenie usług edukacyjnych z powodem, niezaliczenia przez pozwaną na IV roku studiów czterech przedmiotów oraz rozłożenia należności za ich powtarzanie na raty. Sąd nie dał z kolei wiary zeznaniom pozwanej w takim zakresie, w jakim twierdziła ona, że umowa stron w spornym zakresie obejmować miała jedynie powtarzanie niezaliczonych przedmiotów (bez powtarzania roku) oraz zobowiązaniu pozwanej do zapłaty jedynie za powtarzane przedmiotów - bez konieczności uiszczenia czesnego, co wynikać miało z uzgodnień pozwanej z J. W. (1). Twierdzeń tych nie potwierdziły jednak żadne inne dowody, w tym również zeznania świadka J. W. przesłuchanego przed tut. Sądem, brak było zatem podstaw do uznania ich za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 160 a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym warunki pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów, o których mowa w art. 98 ust. 1 pkt. 5 oraz opłat za usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 pkt. 1 – 6, a także wysokość tych opłat określa umowa między uczelnią a studentem lub osobą przyjętą na studia, zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Przywołany przepis formalizuje zatem umowę o świadczenie usług edukacyjnych pomiędzy uczelnią a studentem, przy czym jeśli chodzi o warunki odpłatności za studia, to ustawodawca pozostawia uczelni całkowitą swobodę decyzyjną w przedmiocie określenia tychże warunków. Do essentialia negotii przedmiotowej umowy należą zatem: po stronie uczelni – zapewnienie wszelkich niezbędnych warunków do odbycia studiów (organizacja studiów, wykładowcy, sale wykładowe, itp.), natomiast po stronie studenta – uiszczenie opłat z tytułu tzw. czesnego.

W przedmiotowej sprawie strona powoda wystąpiła przeciwko pozwanej z pozwem o zapłatę czesnego za niestacjonarne studia na kierunku Architektura Wnętrz za okres października, listopada i grudnia 2012 r. wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie, przyjętymi na podstawie pkt 1.4 zarządzenia Prezydenta (...) z dnia 26 kwietnia 2012 r. (k.13), nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie. Z kolei pozwana B. D. nie kwestionowała, że zawarła z powodem przedmiotową umowę o świadczenie usług edukacyjnych, nie kwestionowała również wywiedzionego przez powoda żądania co do wysokości, podnosząc przeciwko żądaniu pozwu następujące zarzuty: 1) zarzut nieistnienia zobowiązania, którego dotyczy niniejsza sprawa – przy czym zarzut ten należy rozumieć w ten sposób, że wedle stanowiska pozwanej w ogóle nie spoczywał na niej obowiązek zapłaty czesnego za okres wskazany pozwem bowiem strony umówiły się inaczej niż twierdzi strona powodowa - a mianowicie tak, że w roku akademickim 2012/2013 pozwana uiszczać będzie jedynie opłatę za powtarzanie przedmiotów niezaliczonych na IV roku studiów, a nie – czesne obok tejże opłaty, 2) zarzut działania pozwanej pod wpływem błędu wywołanego przez powoda – według swoich twierdzeń pozwana zostać miała wprowadzona w błąd (zwykły lub wywołany podstępem) co do treści umowy, a mianowicie co do jej obowiązku odpłatności czesnego za studia obok odpłatności za powtarzanie przedmiotów, 3) zarzut potracenia wiarygodności pozwanej przysługującej jej wobec strony powodowej do kwoty 662,50 zł wobec nieskorzystania przez pozwaną z możliwości powtarzania przedmiotów, za co pobrano od niej opłatę, a co skutkowało powstaniem po stronie powoda obowiązku zwrotu na rzecz pozwanej proporcjonalnej części opłaty, 4) zarzut niezwiązania pozwanej zapisami umowy ze względu na ich abuzywny charakter w rozumieniu art. 385 (1) k.c. – zarzut taki pozwana podniosła w stosunku do § 3, 8, 10 pkt 1, pkt 2, pkt 3, pkt 6, pkt 7, pkt 8, pkt 12 umowy, 5) zarzut przedawnienia roszczeń wywiedzionych przez powoda. Żaden z powyższych argumentów nie okazał się jednak zasadny.

Jeżeli chodzi o pierwszy z podniesionych przez pozwaną zarzutów należy podkreślić, iż wbrew jej twierdzeniom umowa stron została ukształtowana w ten sposób, że pozwana - poza opłatą za powtarzanie 4 niezaliczonych przedmiotów, rozłożoną jej na raty - miała obowiązek zapłaty czesnego za powtarzanie IV roku studiów – jako ekwiwalentu świadczenia powoda w postaci usług edukacyjnych. Na takie, a nie inne ukształtowanie treści umowy stron wskazują zgromadzone w sprawie dowody. Świadek J. W. (1) zeznał, iż nie pamięta, aby umawiał się z pozwaną w ten sposób,

że zapłaci ona jedynie opłatę za powtarzanie przedmiotów a nie zapłaci czesnego. Z kolei świadek B. W. zeznała, że sytuacja pozwanej była o tyle specyficzna, że powtarzanie przedmiotów miało miejsce po IV roku studiów, a więc de facto po ich zakończeniu - a zatem niemożliwe było powtarzanie samych przedmiotów nie pozostając w tym czasie studentem. Pozwana zatem powtarzała ostatni rok studiów, z tym, że w indywidualnym toku, gdzie część przedmiotów została już przez nią wcześniej zaliczona, a przedmioty niezaliczone miała powtarzać na – odbywanym po raz kolejny - IV roku studiów, za co, obok opłaty za powtarzanie przedmiotów, konieczna była zapłata czesnego. Powyższy wniosek potwierdzają również dowody z dokumentów: regulaminu studiów obowiązującego w 012 r., który w § 23 mówił jasno, że w czasie powtarzania semestru, a tak w rzeczywistości było w przypadku pozwanej, student ponosi pełną opłatę czesnego. Również z dokumentu znajdującego się na k. 27, złożonego przez samą pozwaną, wprost wynika, że w roku akademickim 2012 /2013 pozwana miała powtarzać cały IV rok studiów, nie zaś tylko przedmioty niezaliczone. Z kolei dokument z k. 26 dotyczy rozłożenia na raty jedynie płatności za powtarzanie przedmiotów, a nie zwolnienia z opłacania czesnego.

Odnosząc się do drugiego zarzutu wskazać należy, iż pozwana podniosła argument działania pod wpływem błędu (art. 84 k.c.) lub podstępnie (art. 86 k.c.), jednakże żadnej z powyższych wad oświadczenia woli nie udowodniła pomimo, iż to na pozwanej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. Zgodnie z art. 84 k.c. błąd musi dotyczyć treści czynności prawnej i musi być istotny. W przedmiotowej sprawie pozwana podnosiła, że przywoływany przez nią błąd co do treści umowy stron polegać miał na tym, iż wedle jej przekonania umowa ta dotyczyła jedynie powtarzania 4 niezaliczonych przedmiotów, nie zaś - całego roku, co wiązać się miało z zapłatą czesnego. Biorąc jednak pod uwagę treść złożonego przez pozwaną pisma z k. 27, z którego wprost wynika czego dotyczyła umowa stron – do błędu po stronie pozwanej w rozumieniu art. 84 k.c. w ogóle nie doszło, choć być może doszło po jej stronie do błędu w zakresie motywu jej działania (pobudki), ale nie wyrażonego w treści umowy, a zatem pozostającego bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nadto, w związku z tym, że jej oświadczenie woli zostało złożone drugiej stronie, błąd pozwanej musiałby zostać wywołany lub zauważony z łatwością przez drugą stronę - ale tego pozwana w żaden sposób nie udowodniła (vide: zeznania świadków oraz jasna i oczywista treść dokumentu z k. 27). Dodatkowo należy jeszcze zauważyć, że wywołanie u niej błędu (również podstępnie) pozwana zarzuca ówczesnemu kierownikowi dziekanatu - B. W., która przecież nie była organem osoby prawnej jaką jest strona powodowa, i nie miała upoważnienia do działania z imieniem powoda, a zatem ewentualne działania świadka – ówczesnego kierownika dziekanatu i ich następstwa nie mogą zostać przypisane powodowi.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie może być również mowy o podstępnie w rozumieniu art. 86 k.c. - pozwana w żaden sposób nie wykazała intencjonalnego działania powoda, podjętego w celu wywołania u niej fałszywego przeświadczenia co do treści umowy - i znów, takiemu twierdzeniu przeczy zupełnie dokument z k. 27, który wskazuje wprost treść umowy stron, a pozwana nie przeczy, że otrzymała go przed rozpoczęciem roku akademickiego 2012.

W ocenie Sądu, zarzut potrącenia – sformułowany jako trzeci w kolejności - również nie był uzasadniony. Zgodnie z art. 498 k.c. potrącenie jest możliwe wówczas, gdy dwie strony są względem siebie dłużnikami i wierzycielami, zaś taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie bowiem strona powodowa nie jest dłużnikiem pozwanej. Pozwana upatrywała obowiązku zwrotu przez powoda na jej rzecz sumy 662,50 zł w fakcie nieskorzystania przez nią z powtarzania przedmiotów, za co uiszczała opłatę. Opłata ta, zgodnie z dokumentem znajdującym się na k. 26, miała być przez nią płacona w 4 ratach od września do grudnia 2012 r., natomiast pozwana została skreślona z listy studentów decyzją z 07 stycznia 2013 r. (k. 15) z powodu nieuiszczenia czesnego, a zatem ze swojej winy. Pozwana mogła zatem bez przeszkód korzystać z powtarzania przedmiotów do czasu skreślenia z listy studentów i mogłaby nadal - gdyby zrealizowała spoczywający na niej obowiązek zapłaty czesnego. Strona powodowa nie może ponosić odpowiedzialności za to, że pozwana jednostronnie zrezygnowała z umowy stron i powtarzania przedmiotów. Nie ma więc podstaw do uznania, aby pozwana była wierzycielką powoda i aby istniały po jej stronie roszczenia wobec przeciwnika procesowego, które mogłaby skutecznie potrącić z roszczeniami dochodzonymi pozwem. Nadto pozwana nie udowodniła roszczenia zgłoszonego do potrącenia co do wysokości i de facto nie wiadomo skąd wynikająca zgłoszona przez nią do potrącenia suma. Trzeba przy tym zaznaczyć, że z umowy stron nie wynikało, a przynajmniej pozwana tego

nie udowodniła, aby umowa została ukształtowana w ten sposób, że za 1 semestr powtarzania przedmiotów pozwana uiści połowę tejże opłaty, a druga połowę – za drugi semestr powtarzania przedmiotów, a zatem aby - wobec skreślenia z listy studentów – pozwana nie mogła uzyskać świadczenia ekwiwalentnego. Z dokumentu znajdującego się na k. 26 wynika wniosek przeciwny - pozwana zobowiązała się uiścić całość opłaty za powtarzanie przedmiotów w pierwszym semestrze trwania nauki i do czasu skreślenia z listy studentów mogła korzystać z wszelkich uprawnień studenta oraz zaliczyć niezaliczone przedmioty.

Bezzasadne okazały się również zarzuty dotyczące abuzywności postanowień zawartej przez strony umowy. Przede wszystkim zgodnie z dyspozycją art. 385 (1) k.c. kontroli pod względem abuzywności nie podlegają te postanowienia umowy, które dotyczą głównych świadczeń stron, sformułowanych w sposób jednoznaczny - i już z tego powodu zarzuty pozwanej, oparte na abuzywności postanowień, z których strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, są niezasadne - w niniejszym procesie powód dochodzi bowiem od pozwanej zapłaty czesnego, a więc spełnienia głównego świadczenia studenta wynikającego z umowy o świadczenie usług edukacyjnych. Ponadto przedmiotowe świadczenie zostało sformułowane w sposób jednoznaczny - wysokość czesnego na niestacjonarnych studiach odbywanych przez pozwaną została bowiem wyrażona kwotowo w zarządzeniu Prezydenta (...) z dnia 26 kwietnia 2012 r., obowiązującym od 01 października 2012 r. (k. 12 i 12 verte) - wprost w nim wskazano wysokość czesnego za studia pozwanej jako 980 zł miesięcznie, zaś do tejże decyzji odwoływała się wprost umowa pisemna zawarta przez strony (k. 14 - pkt. 5).

Należy jeszcze dodać, że tut. Sąd nie jest uprawniony do dokonywania abstrakcyjnej kontroli wzorca umownego stosowanego przez pozwaną (nie jest do tego sądem właściwym), a kontroli indywidualnej - a zatem tylko tych zapisów umowy, które są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia i mają dla niego charakter prejudycjalny. A zatem powoływanie się przez pozwaną na abuzywność § 3, § 8, § 10 pkt. 1, 2, 3, 6, 7 i 12 umowy stron (k. 14) nie była badana przez Sąd w niniejszym postępowaniu, bowiem powyższe zapisy umowy nie miały żadnego znaczenia w przedmiotowej sprawie, a skoro tak - Sąd nie badał - ponieważ nie mógł badać jako sąd niewłaściwy - ich niedozwolonego charakteru. Jeżeli zaś chodzi o zapis § 10 pkt. 8 umowy, który jedynie pozornie ma znaczenie w sprawie w tym sensie, że odnosi się do kształtowania wysokości czesnego na podstawie zarządzenia Rektora - w okolicznościach faktycznych sprawy również nie miał on jednak znaczenia, bowiem spór stron nie dotyczył jednostronnej zmiany wysokości czesnego przez powoda - bo do takiej zmiany w ogóle nie doszło - ale zapłaty przez pozwaną czesnego w niezmienionej zarządzeniem rektora wysokości - a zatem badanie czy tenże zapis umowy jest abuzywny czy też nie również nie mogło zostać dokonane przez tut. Sąd.

Ustosunkowując się wreszcie do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczeń wywiedzionych przez stronę powodową zważyć należy, iż mając na uwadze stan rzeczy z daty zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c), w tejże dacie tj. 03 lutego 2017 r. obowiązywała już ustawa z 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1198), która weszła w życie z dniem 01 października 2014 r. W oparciu o art. 1 ust. 105 ustawy zmieniającej ustawę z 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (tj. Dz. U. z 2012 roku, poz. 572 ze zm.) został wprowadzony art. 160 a. Zgodnie z treścią ust. 7 przywołanego przepisu roszczenia wynikające z umowy w sprawie odpłatności za studia lub usługi edukacyjne przedawniają się z upływem trzech lat. Przy czym, stosownie do art. 32 ustawy zmieniającej, do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej stosuje się przepis art. 160 a ust. 7 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. Tak więc bieg terminu przedawnienia w przypadku roszczeń wynikających z umów zawartych przed wejściem w życie nowelizacji należy oceniać według nowych przepisów, co oznacza, że roszczenia dochodzone pozwem przedawniły się z upływem trzech lat. Zgodnie z dyspozycją art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Przedawnienie polega na tym, iż po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, powołując się na upływ tego czasu, o ile wcześniej nie zrzekł się korzystania z tego zarzutu (art. 117 § 2 k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Zgodnie z treścią przepisu art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych

z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Termin przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy w sprawie odpłatności za studia lub usługi edukacyjne wynosi trzy lata, co określa przepis szczególny w postaci art. 160 a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym. W przedmiotowej sprawie powód dochodzi zapłaty czesnego za okres październik 2012 – grudzień 2012 r., przy czym każda z przedmiotowych opłat miała być uiszczana do 10 dnia miesiąca. A zatem roszczenia o zapłatę czesnego za październik 2012 r. przedawniłyby się 11 października 2015 r., za listopad – w dniu 11 listopada 2015 r., za grudzień 2012 r. – w dniu 11 grudnia 2015 r. Natomiast pozew został wniesiony przez powoda w dniu 22 grudnia 2014 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej), a zatem przed upływem 3 – letniego terminu przedawnienia każdego z powyższych roszczeń o zapłatę czesnego.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że pozwana pozostaje zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda rat czesnego za październik, listopad i grudzień 2012 r. w kwotach po 980 zł, zgodnie § 1 pkt 1.3 Zarządzenia nr (...) z dnia 26 kwietnia 2012 r. Prezydenta powodowej uczelni. Uwzględniając fakt, że powyższe należności były płatne do dziesiątego dnia każdego miesiąca, stały się one wymagalne odpowiednio: z dniem 11 października 2012 r., 11 listopada 2012 r. i 11 grudnia 2012 r. (§ 4 umowy). A zatem, wobec nieuiszczenia przez pozwaną powyższych należności w terminie przewidzianym w umowie, jest ona także zobowiązana - zgodnie z § 5 umowy - do zapłaty na rzecz powoda odsetek umownych za opóźnienie, liczonych od powyższych terminów. Zgodnie z przepisem art. 481 § 2² k.c., jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. Należy jednak podkreślić, że powódka domagała się w niniejszej sprawie zasądzenia na jego rzecz odsetek umownych za opóźnienie (nie „kapitałowych”) - zarówno w zakresie odsetek skapitalizowanych, jak i dalszych – nie w wysokości wskazanej w w/w Zarządzeniu, a tylko w wysokości odpowiadającej właśnie ww. odsetkom maksymalnym. Dlatego też Sąd na podstawie przepisów art. 481 § 1 k.c. uwzględnił zawarte w pozwie roszczenie odsetkowe w całości zgodnie z żądaniem pozwu, zastrzegając, że odsetki za okres przysły nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu (pkt 2. wyroku) znajduje uzasadnienie w przepisie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wobec uwzględnienia powództwa w całości, Sąd zasądził od pozwanej jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda poniesione przez niego koszty w łącznej wysokości 117 zł, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 100 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.